

Arrest

nr. 302 098 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 mei 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 mei 2021 om internationale bescherming. Op 22 augustus 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtoun en soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1998 in Bahrabad, in het district Sarkani van de provincie Kunar. U ging niet naar school, maar hielp uw vader op de velden.

Uw problemen zijn tweeledig. Ten eerste, was uw familie verwickeld in een grondconflict met de familie van Ab. S. (...), een lid van de taliban. Zijn familie doodde uw grootvader voor uw geboorte omwille van hun aanspraak op jullie stuk grond. Uw familie vermoordde ook enkele van zijn familieleden. U vermoedt dat Ab. (...) vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een granaat naar uw huis gooide, waarbij uw moeder overleed. U raakte hierbij gewond aan uw voet.

Daarnaast was uw vader sinds lange tijd werkzaam voor de overheid. Hij werkte als politieagent in Nangarhar, bij het nationale leger en bij de grenspolitie. Uw vader werd gedood toen hij werkte bij de grenspolitie en onderweg was naar huis; volgens u door de afdeling van de taliban waarvan Ab. S. (...) lid was. Enkele dagen na zijn dood besloot u het land te verlaten.

U verliet Afghanistan in de eerste maand van 2021. U kwam aan in België op 16 mei 2021 en diende hier op 17 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten, gingen uw drie broers bij uw paternale oom, Z. G. (...) wonen. Na de machtsovername namen de taliban uw leegstaand huis en stuk land in beslag nemen. Uw broer Za. (...) is drie of vier maanden voor uw tweede onderhoud op het CGVS gevlucht uit Afghanistan uit vrees voor gevolgen van het grondconflict. Uw twee andere broers, Zu. (...) en Ad. (...), wonen ondertussen bij uw maternale tante, N. (...).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw taskara, (2) uw vaders badge van het nationale leger, (3) uw vaders badge van de politie, (4) een certificaat van deelname van uw vader aan een opleiding grenspolitie in 2006, (5) uw vaders taskara, (6) een certificaat van deelname van uw vader aan een opleiding bij de Afghaanse nationale politie in 2018, (7) drie foto's van uw vaders beroep bij de grenspolitie, (8) twee foto's van uw vaders overlijden en (9) twee documenten van uw werkzaamheden in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ook dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Zo gaf u bij binnenkomst in België aan geboren te zijn op 6 februari 2004 en dus 17 jaar oud te zijn (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 17/05/2021). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 4 juni 2021 – meer dan twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd vermoedelijk 22,66 jaar is, met een standaarddeviatie van 1,85 jaar. Uw administratieve leeftijd werd vastgesteld op 1 januari 2000. Gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u geboren bent in 2004 of 2005 (CGVS 2, p.4). U weet niet op welke datum u precies bent geboren volgens de Afghaanse kalender (CGVS 2, p.4). Gewezen op de resultaten van het leeftijdsonderzoek houdt u vast aan uw initieel verklaarde leeftijd (CGVS 2, p.4). Bovendien gaf u bij uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland het jaar 2000 aan als uw geboortjaar (Federal Office for Migration and Refugees Germany, Reply according to Article 34 Dublin III Regulation, d.d. 28/05/2021). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u verklaarde 17 jaar te zijn. (CGVS 2, p.4-5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang en tijdens de procedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De door u neergelegde taskara leest dat u 15 jaar oud

was in 1398. Dit komt overeen met 2019 (zie administratief dossier, groene map, document nr. 1, vertaling). Volgens uw taskara bent u dus ongeveer geboren in 2003. Dit is wederom een ander geboortejaar, wat de geloofwaardigheid van uw verklaring verder uitholt.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban (CGVS 2, p.23). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde werkzaamheden van uw vader bij de politie, grenspolitie en het nationale leger. Zo weet u hierover bijzonder weinig te vertellen en hebt u een uiterst beperkte kennis over de door u beweerde uitgeoefende functies van uw vader.

Zo kan u de volgorde waarin hij deze functies heeft uitgeoefend niet (duidelijk) situeren in de tijd. Initieel gevraagd wat uw vader zijn beroep was voor zijn overlijden, antwoordt u grenspolitie (CGVS 2, p.6). Nogmaals gevraagd stelt u dat zijn laatste job bij de grenspolitie was, maar dat hij voordien een job had op andere plaatsen, ook het nationaal leger (CGVS 2, p.8). U voegt nog toe dat u vermoedt dat zijn eerste job bij de politie was, maar stelt dat de eerste job die u zich kan herinneren een job bij het nationale leger is (CGVS 2, p.8). U kan zich echter niet herinneren wanneer hij startte bij het nationale leger. U stelt enkel dat hij bij het nationale leger was sinds u een kind was (CGVS 2, p.8). Later voegt u toe dat hij ook een lange tijd geleden werkte bij de politie in Nangarhar (CGVS 2, p.11). U weet echter niet of hij de functie van politie in Nangarhar al uitoefende voor zijn job bij het nationale leger. U kan wel vertellen dat u al geboren was toen hij politieagent was in Nangarhar (CGVS 2, p.11). Gevraagd of u op de hoogte bent waarom uw vader van job veranderde en van de politie naar het nationale leger ging en vervolgens naar de grenspolitie, blijft u het antwoord schuldig (CGVS 2, p.11). Uiteindelijk gevraagd de volgorde van uw vaders functies bij de politie, nationaal leger en grenspolitie te duiden, stelt u dat u daar geen informatie over heeft. U verklaart dat uw beide ouders overleden zijn en dat u het hen niet kan vragen (CGVS 2, p.11). Dit is echter geen verschoning voor het absolute gebrek aan informatie over de functies van uw vader. De geloofwaardigheid van uw verklaringen is hierdoor aangetast.

Gevraagd hoe uw vader werd aangenomen en begon bij de politie, het nationale leger en de grenspolitie, antwoordt u dat hij naar de job ging en zijn eigen land diende (CGVS 2, p.11). Het voorbeeld van formulieren invullen of iets dergelijk aangevoerd, stelt u dat u geen idee hebt of uw vader deze moest invullen. U stelt wel dat u zelf ook van plan was bij de grenspolitie te gaan (CGVS 2, p.11). In het licht van die verklaringen kan verwacht worden dat u bij uw vader over de wijze van zijn rekrutering hebben geïnformeerd en dat u zelf ook op de hoogte bent van de concrete stappen te ondernemen om een job bij de grenspolitie te kunnen uitoefenen. Dit blijkt niet het geval. U stelt dat u altijd stappen nam, maar dat u niet voldeed aan de leeftijdsvoorwaarden (CGVS 2, p.12). Tweemaal aangemoedigd te vertellen welke stappen u dan nam, antwoordt u vaagweg “de stappen die mijn vader nam” en “zoals mijn vader zijn job”. Nogmaals gevraagd welke acties u ondernam om aan de slag te kunnen bij de grenspolitie, verklaart u dat er in Afghanistan niets te doen is voordat je je bij hen voegt, geen grote dingen. U zou zich vervoegen nadat u de training volgde en zo zou u de job ontvangen (CGVS 2, p.12). Uw verklaringen overtuigen niet en hollen de geloofwaardigheid van uw relaas verder uit.

Twee keer gevraagd of uw vader cursussen of trainingen heeft gevolgd voor zijn functies bij de grenspolitie en het nationale leger, stelt u twee keer dat u hiervan niet op de hoogte bent (CGVS 2, p.9). Dit is treffend aangezien u ter ondersteuning van uw relaas twee certificaten van hem voorlegt (zie administratief dossier, groene map, documenten nr. 4 en 6). Verder, bent u ook niet op de hoogte waarom uw vader voor de overheid wilde werken. U verklaart dat mensen het land moeten dienen (CGVS 2, p.12). U weet niet welk loon hij kreeg of hoe regelmatig het werd uitbetaald. U kent noch de namen van enkele van zijn collega's, noch van zijn oversten (CGVS 2, p.12). Dat u ook dergelijke zaken niet weet, toont aan dat u amper tot geen kennis heeft over de werkzaamheden van uw vader, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom uitholt.

Voorts hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent functie bij het nationale leger. U antwoordt meerdere keren ontwijkend op de vraag wat uw vader deed in het nationale leger (CGVS 2, p.8). Aanvankelijk stelt u dat hij een job deed bij het nationaal leger en dat hij gedood werd in zijn laatste job bij de grenspolitie. Gevraagd of hij een soldaat was of kookte in het nationaal leger of iets dergelijks, antwoordt u “op die foto

kan je zijn werk zien”, om meteen daarna toe te geven dat de foto’s zijn genomen in zijn periode bij de grenspolitie (CGVS 2, p.8). Voor een derde keer gevraagd wat uw vader zijn taak was bij het nationaal leger, zegt u dat u het niet goed weet. U voegt toe dat mensen je niet alles vertellen over hun carrières (CGVS 2, p.9). Deze uitleg is geen verschoning voor uw onwetendheid; het betreft immers niet de carrière van om het even wie maar wel die van uw vader. Gevraagd hoe u weet dat hij überhaupt voor het leger werkte, stelt u dat u uw vader zag in het uniform van het leger en van de grenspolitie (CGVS 2, p.9). Dit is een vaag antwoord, dat nauwelijks overtuigt. Verder weet u niet wat zijn titel of rang was in het nationale leger of in welk corps, regiment of brigade hij was gestationeerd (CGVS 2, p.9). U denkt dat hij soldaat was (CGVS 2, p.9). Waar hij gestationeerd was in zijn periode bij het nationale leger weet u evenmin (CGVS 2, p.13).

Over zijn werk bij de grenspolitie, hebt u wederom een uiterst beperkte kennis. U vertelt dat hij werkte dichtbij een douanekantoor, bij de Nawa pas, op de bergen en soms werkte hij ook in het douanekantoor (CGVS 2, p.9). Later in het persoonlijk onderhoud voegt u toe dat het douanekantoor gerelateerd was aan een checkpoint en basis, die in de richting van Shonkray gelokaliseerd waren. Deze lagen ongeveer op een afstand van tien minuten wandelen van uw huis (CGVS 2, p.13-14). Gevraagd wat zijn taken waren bij de grenspolitie, antwoordt u vaagweg dat hij een politieagent was (CGVS 2, p.10). Aangemoedigd meer te vertellen, stelt u dat hij een soldaat was. Zijn taak was om de grens onder controle te houden, het land en de mensen te dienen (CGVS 2, p.10). U vertelt later in het onderhoud wel dat uw vader na drie maanden wisselde van taak. Na drie maanden veranderden ze van het douanekantoor naar de dienst op de berg (CGVS 2, p.14). Aangemoedigd hier meer over te vertellen, slaagt u er niet in om meer duidelijkheid te verschaffen. U weet niet hoe het wisselen van de taken gebeurde. U verklaart enkel dat ze in het douanekantoor voertuigen controleerden die naar het dorp dichtbij de berg gingen (CGVS 2, p.14). Gezien u vertelt dat u hem regelmatig ging bezoeken bij zijn werkplek in de buurt van het checkpoint (CGVS 2, p.14-15) – u bezocht hem soms twee keer per week of soms één keer per twee weken – kan verwacht worden dat u een betere kennis hebt over uw vaders functie en taken bij de grenspolitie. Gezien uw regelmatige bezoeken aan uw vader is het ook opmerkelijk dat u niets weet te zeggen over de collega’s van uw vaders (zie hoger). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u de namen van uw vaders collega’s niet weet, omdat u niet met hen te maken had. U ging naar de voorste poort en zei tegen de persoon van dienst dat u de zoon was van H. (...). Deze riep uw vader en zo kon u praten met uw vader (CGVS 2, p.15). Bovendien kunnen ook vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaring dat uw vader nooit een verhaal zou hebben verteld over zaken die gebeurden tijdens het controleren van auto’s (CGVS 2, p.14).

Gevraagd of uw vader vocht tegen de taliban of Daesh, antwoordt u dat hij vocht tegen alle vijanden van het land, zoals de taliban, Daesh, Pakistan (CGVS 2, p.10). Aangemoedigd om te getuigen over verhalen die uw vader vertelde over dergelijke gevechten, stelt u dat hij deelnam aan gevechten, maar een vader nooit dergelijke verhalen vertelt aan zijn zoon. Uw vader vertelde u wel dat hij het goed deed en dat er geen gevechten waren, maar “op dagelijkse basis nam hij wel deel aan gevechten”. Gevraagd of u denkt of weet dat hij dagelijks vocht, geeft u toe dat u het enkel vermoedt (CGVS 2, p.10). Later voegt u echter toe dat uw vader waarschijnlijk deelnam aan verschillende gevechten en dat u zich kan herinneren dat hij gewond raakte aan zijn arm door een kogel (CGVS 2, p.12-13). Uw vader vertelde u enkel dat hij een lange tijd geleden gewond was geraakt, niet hoe dit gebeurde. Meer hebt u hem niet gevraagd. U weet ook niet of uw vader ter verzorging naar het ziekenhuis of een dokter ging (CGVS 2, p.13). Ook deze lacunaire en weinig coherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Door het ontbreken aan geloofwaardige verklaringen over de werkzaamheden van uw vader heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u en uw familie hierdoor een vrees of risico op vervolging koesteren en nood hebben aan internationale bescherming.

Daarnaast kan ook geen geloof gehecht worden aan het door u aangehaalde grondconflict tussen uw familie en de familie van Ab. S. (...) (CGVS 2, p.15).

Zo is het in de eerste plaats opmerkelijk dat u dit conflict niet expliciet heeft vermeld bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5, d.d. 23/02/2022), noch in uw fiche niet-begeleide minderjarige vluchteling bij de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming (Dienst Voogdij, Fiche NBMV, d.d. 17/05/2021), wat de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief reeds in twijfel trekt. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat bij DVZ gevraagd was alles kort te vertellen en enkel de grote problemen te zeggen (CGVS 2, p.19). Nochtans werd u op DVZ expliciet gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). U gaf bovendien bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u bij de DVZ wel kort alle

redenen had kunnen vermelden waarom u uw land had verlaten (CGVS 2, p.2). Dat u pas na confrontatie aangeeft dit niet te hebben kunnen doen, volstaat dan ook niet als uitklaring.

Omtrent de oorsprong van het conflict legt u bovendien vage verklaringen af. Gevraagd waarom uw familie een conflict had met de familie van Ab. (...), antwoordt u initieel dat het conflict al sinds heel lang bestaat en dat de andere familie jullie probeerden te vermoorden, waardoor jullie jullie moesten beschermen (CGVS 2, p.15). Het conflict startte volgens u lang geleden. U denkt omwille van grond, van wat u zich herinnert. U voegt toe dat uw grootvader gewond was (CGVS 2, p.15-16). Aangemoedigd meer te vertellen over het probleem omtrent de grond, herhaalt u dat het een lange tijd geleden was en u het niet gedetailleerd weet. U vermoedt dat de andere familie zei "Dit is onze grond" en dat daardoor het conflict startte (CGVS 2, p.16). Gevraagd wanneer het conflict startte, stelt u dat het was toen uw grootvader nog leefde. U voegt toe: "het is eigenlijk gestart met mijn grootvader" (CGVS 2, p.16). Later vermeldt u dat hij voor uw geboorte werd gedood (CGVS 2, p.19). U vertelt ook dat de andere familie jullie stuk grond probeerde af te nemen. U kan echter niet zeggen hoe ze dit deden, hoewel het u twee keer werd gevraagd (CGVS 2, p.19). Evenmin kan u vertellen waarom deze familie zich het stuk grond toe-eigenden (CGVS 2, p.20). Het feit dat u bijzonder weinig details heeft over het ontstaan en de oorzaak van het grondconflict ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over Ab. S. (...) en zijn familie kan u niet veel vertellen. Uw vader vertelde u over het conflict en zei dat u zich moest beschermen met een geweer als u Ab. (...) ooit zou zien. Uw vader toonde u een foto van hem (CGVS 2, p.16). U kan vertellen dat Ab. (...) een lid van de taliban is (CGVS 2, p.18). Hij woonde ooit in uw dorp en verhuisde naar een ander nabij gelegen dorp. Hij verhuisde recent terug naar uw dorp, sinds de machtsovername (CGVS 2, p.16). U kan echter niet duiden naar welk nabijgelegen dorp hij verhuisde. Bovendien, maakt zijn nabijheid het des te onwaarschijnlijker dat u hem nooit hebt gezien of gesproken (CGVS 2, p.16). Ook over zijn familie hebt u geen informatie (CGVS 2, p.20). Er kan echter verwacht worden dat u meer zou weten over de persoon of familie die u verantwoordelijk acht voor de dood van zijn grootvader, moeder en vader. De geloofwaardigheid van uw verklaringen is hierdoor verder in het gedrang.

Daarenboven voegt u toe dat er pogingen zijn geweest om het conflict bij te leggen (CGVS 2, p. 16 en 21). Initieel vertelt u dat er een lange tijd geleden een samenkomst was, maar dat ze nooit tot een akkoord kwamen. Er waren enkel ouderlingen van elke familie aanwezig. Uw vader en Ab. (...) waren niet aanwezig, om extra problemen te vermijden (CGVS 2, p.16-17). U weet opmerkelijk genoeg niet welke dingen besproken zijn tijdens deze samenkomst, noch waarom ze nooit een akkoord vonden (CGVS 2, p.17).

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het grondconflict waarin uw familie verwickeld is en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële vragen daaromtrent, alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren, wat niet het geval is. U verklaart dat uw grootvader, moeder en vader werden gedood en u verwond omwille van het grondconflict. Ook leden van de familie S. (...) werden wegens het conflict gedood (CGVS 2, p.18-19). Wat betreft de incidenten die voortvloeien uit het grondconflict, overtuigen uw verklaringen echter niet.

Ten eerste, kan u niets vertellen over wie er van de andere familie werd gedood omwille van het grondconflict (CGVS 2, p.19). U vertelt enkel dat jullie ook "hun mensen hebben gedood". Het is niet aannemelijk dat u niet weet hoeveel van de andere zijde werden vermoord (CGVS 2, p.19).

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u initieel vertelt dat uw grootvader gewond was door het grondconflict (CGVS 2, p.16). Later stelt u dat uw grootvader vermoord werd (CGVS 2, p.19). Over zijn moord kan u enkel vertellen dat het gebeurde voor uw geboorte met een geweer in uw dorp, nabij uw grond (CGVS 2, p.19-20). U vermoedt dat Ab. (...) hem vermoordde (CGVS 2, p.20). Uw incoherente verklaringen en uw gebrek aan gedetailleerde informatie komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom niet ten goede.

Ten derde, zit er een zeer lange periode tussen de dood van uw grootvader en de overlijdens van uw moeder en vader, waarin er niets gebeurde ten gevolge van het conflict (CGVS 2, p.23). Dit is opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat die mensen niet aanwezig waren in hetzelfde gebied en dat ze nu terug zijn in het gebied (CGVS 2, p.23). U had nochtans verklaard dat Ab. (...) in een nabij gelegen dorp woonde (CGVS 2, p.16). Verder, vonden de granaataanval op uw huis en de moord op uw vader plaats maanden voor de machtsovername, waarover u verklaart dat Ab. (...) sindsdien pas terug in uw dorp woonde (CGVS 2, p.16-17). Deze uitleg kan aldus allesbehalve overtuigen.

Ten vierde, stelt u dat Ab. (...) een granaat wierp naar uw ouderlijk huis vijf maanden voor uw vertrek, waarbij uw moeder overleden is en u gewond raakte (CGVS 2, p. 17 en 20). U heeft echter geen bewijzen of indicaties waaruit blijkt dat het daadwerkelijk Ab. (...) was die omwille van het conflict de granaat wierp. Volgens u waren het de mensen met wie jullie een conflict hadden, die een granaat gooiden. Ze waren deel van de taliban, dus de taliban deden die dingen door jullie persoonlijk conflict. Ze waren geïnformeerd dat uw vader die dag zou thuiskomen (CGVS 2, p.18). Deze uitleg overtuigt niet.

Ten vijfde, namen u of uw familie nauwelijks voorzorgsmaatregelen na de granaataanval op uw ouderlijk huis. U nam enkel te allen tijde een geweer mee nadien. U stelt dat jullie niets konden doen. U verklaart geen klacht te kunnen indienen, aangezien het een persoonlijk conflict was. U hebt ook niet nagedacht over een mogelijke verhuizing (CGVS 2, p.21-22). Gezien de ernst en de impact van de granaataanval kan verwacht worden dat jullie meer zouden ondernemen om jullie veiligheid te garanderen.

Ten zesde, stelt u dat uw vader werd vermoord toen hij terugkeerde van zijn werk naar huis (CGVS 2, p.22). Dit gebeurde enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 5, d.d. 23/02/2022). Het is opmerkelijk dat u op de hoogte bent van het feit dat hij naar huis reisde met een wapen en dat dit wapen bij zijn moord zou gestolen geweest zijn, hoewel dat u verklaart dat er geen getuigen waren van de moord (CGVS 2, p.22). Daarbij is het ook onduidelijk wie uw vader vond na de aanval (CGVS 2, p.22).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u en uw familie omwille van een grondconflict een vrees of risico op vervolging koesteren en nood hebben aan internationale bescherming.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Over de kopieën die u van bepaalde documenten neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document nr. 5, 6) dient verder opgemerkt te worden dat hiervan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Wat betreft de drie foto's die u neerlegt omtrent uw vaders werkzaamheden bij de grenspolitie en zijn overlijden (zie administratief dossier, groene map, document nr.7, 8) dient opgemerkt te worden dat uit deze foto's nergens blijkt dat het daadwerkelijk aan foto's kan weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit de door u voorgelegde documenten kan overigens niets worden afgeleid over de voorgehouden problemen die uw vader of uw familie zouden meegemaakt hebben omwille van zijn uitgeoefende functies. De documenten omtrent uw tewerkstelling in België ondersteunen enkel de verklaringen over uw werk in België. Dit staat niet ter discussie.

In verband met de e-mail die het CGVS op 7 augustus 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/defaultfiles/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen

concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas, op zijn verwestering, op de nood aan een toekomstgericht onderzoek en op het voordeel van de twijfel. Hij besluit dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de socio-economische en de veiligheidssituatie in Afghanistan en op de situatie van terugkeerders naar Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 7 december 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet twee inschrijvingsformulieren en een deelcertificaat van het Centrum voor Basiseducatie Ligo (stuk 1), twee arbeidsovereenkomsten (stuk 2) en verschillende loonafrekeningen en een loonfiche (stuk 3).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een brief van het dorps hoofd van Baharabad die zijn problemen met de taliban bevestigt en een beëdigde vertaling daarvan.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij misleidende verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, omdat (B) onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop hij zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden baseert en de documenten die hij neerlegt geen afbreuk doen aan deze vaststelling en ook de opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) hierop geen ander licht werpen, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger

louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker citeert in het tweede middel van zijn verzoekschrift uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022 en stelt dat UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft, zodat de motivering van de adjunct-commissaris over de actuele veiligheidssituatie en de preciaire socio-economische en humanitaire situatie *“al te voorbarig”* is en getuigt van een *“overhaaste beslissing”*.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende

gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij gedood zal worden door de taliban omdat zijn familie in een grondconflict was verwickeld met de familie van Ab. S. – een lid van de taliban – en omdat zijn vader lange tijd werkzaam was bij de Afghaanse politie in Nangarhar, bij het nationale leger en bij de grenspolitie. Zijn moeder zou vijf maanden voor zijn vertrek overleden zijn door een granaat die Ab. S. naar zijn huis zou hebben gegooid. Zijn vader zou door de afdeling van de taliban waarvan Ab. S. lid was zijn gedood toen hij van zijn werk naar huis ging. Enkele dagen daarna zou verzoeker besloten hebben het land te verlaten.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven over de misleidende verklaringen die hij aflegde over zijn leeftijd volledig ongemoeid laat:

“Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Zo gaf u bij binnenkomst in België aan geboren te zijn op 6 februari 2004 en dus 17 jaar oud te zijn (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 17/05/2021). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 4 juni 2021 – meer dan twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd vermoedelijk 22,66 jaar is, met een standaarddeviatie van 1,85 jaar. Uw administratieve leeftijd werd vastgesteld op 1 januari 2000. Gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u geboren bent in 2004 of 2005 (CGVS 2, p.4). U weet niet op welke datum u precies bent geboren volgens de Afghaanse kalender (CGVS 2, p.4). Gewezen op de resultaten van het leeftijdsonderzoek houdt u vast aan uw initieel verklaarde leeftijd (CGVS 2, p.4). Bovendien gaf u bij uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland het jaar 2000 aan als uw geboortjaar (Federal Office for Migration and Refugees Germany, Reply according to Article 34 Dublin III Regulation, d.d. 28/05/2021). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u verklaarde 17 jaar te zijn. (CGVS 2, p.4-5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang en tijdens de procedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De door u neergelegde taskara leest dat u 15 jaar oud was in 1398. Dit komt overeen met 2019 (zie administratief dossier, groene map, document nr. 1, vertaling). Volgens uw taskara bent u dus ongeveer geboren in 2003. Dit is wederom een ander geboortjaar, wat de geloofwaardigheid van uw verklaring verder uitholt.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts meent de adjunct-commissaris dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde werkzaamheden van zijn vader bij de politie, de grenspolitie en het nationale leger nu hij

hierover bijzonder weinig weet te vertellen en een uiterst beperkte kennis heeft over de beweerde functies die zijn vader uitoefende. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Zo kan u de volgorde waarin hij deze functies heeft uitgeoefend niet (duidelijk) situeren in de tijd. Initieel gevraagd wat uw vader zijn beroep was voor zijn overlijden, antwoordt u grenspolitie (CGVS 2, p.6). Nogmaals gevraagd stelt u dat zijn laatste job bij de grenspolitie was, maar dat hij voordien een job had op andere plaatsen, ook het nationaal leger (CGVS 2, p.8). U voegt nog toe dat u vermoedt dat zijn eerste job bij de politie was, maar stelt dat de eerste job die u zich kan herinneren een job bij het nationale leger is (CGVS 2, p.8). U kan zich echter niet herinneren wanneer hij startte bij het nationale leger. U stelt enkel dat hij bij het nationale leger was sinds u een kind was (CGVS 2, p.8). Later voegt u toe dat hij ook een lange tijd geleden werkte bij de politie in Nangarhar (CGVS 2, p.11). U weet echter niet of hij de functie van politie in Nangarhar al uitoefende voor zijn job bij het nationale leger. U kan wel vertellen dat u al geboren was toen hij politieagent was in Nangarhar (CGVS 2, p.11). Gevraagd of u op de hoogte bent waarom uw vader van job veranderde en van de politie naar het nationale leger ging en vervolgens naar de grenspolitie, blijft u het antwoord schuldig (CGVS 2, p.11). Uiteindelijk gevraagd de volgorde van uw vaders functies bij de politie, nationaal leger en grenspolitie te duiden, stelt u dat u daar geen informatie over heeft. U verklaart dat uw beide ouders overleden zijn en dat u het hen niet kan vragen (CGVS 2, p.11). Dit is echter geen verschoning voor het absolute gebrek aan informatie over de functies van uw vader. De geloofwaardigheid van uw verklaringen is hierdoor aangetast.

Gevraagd hoe uw vader werd aangenomen en begon bij de politie, het nationale leger en de grenspolitie, antwoordt u dat hij naar de job ging en zijn eigen land diende (CGVS 2, p.11). Het voorbeeld van formulieren invullen of iets dergelijk aangevoerd, stelt u dat u geen idee hebt of uw vader deze moest invullen. U stelt wel dat u zelf ook van plan was bij de grenspolitie te gaan (CGVS 2, p.11). In het licht van die verklaringen kan verwacht worden dat u bij uw vader over de wijze van zijn rekrutering hebben geïnformeerd en dat u zelf ook op de hoogte bent van de concrete stappen te ondernemen om een job bij de grenspolitie te kunnen uitoefenen. Dit blijkt niet het geval. U stelt dat u altijd stappen nam, maar dat u niet voldeed aan de leeftijdsvoorwaarden (CGVS 2, p.12). Tweemaal aangemoedigd te vertellen welke stappen u dan nam, antwoordt u vaagweg “de stappen die mijn vader nam” en “zoals mijn vader zijn job”. Nogmaals gevraagd welke acties u ondernam om aan de slag te kunnen bij de grenspolitie, verklaart u dat er in Afghanistan niets te doen is voordat je je bij hen voegt, geen grote dingen. U zou zich vervoegen nadat u de training volgde en zo zou u de job ontvangen (CGVS 2, p.12). Uw verklaringen overtuigen niet en hollen de geloofwaardigheid van uw relaas verder uit.

Twee keer gevraagd of uw vader cursussen of trainingen heeft gevolgd voor zijn functies bij de grenspolitie en het nationale leger, stelt u twee keer dat u hiervan niet op de hoogte bent (CGVS 2, p.9). Dit is treffend aangezien u ter ondersteuning van uw relaas twee certificaten van hem voorlegt (zie administratief dossier, groene map, documenten nr. 4 en 6). Verder, bent u ook niet op de hoogte waarom uw vader voor de overheid wilde werken. U verklaart dat mensen het land moeten dienen (CGVS 2, p.12). U weet niet welk loon hij kreeg of hoe regelmatig het werd uitbetaald. U kent noch de namen van enkele van zijn collega's, noch van zijn oversten (CGVS 2, p.12). Dat u ook dergelijke zaken niet weet, toont aan dat u amper tot geen kennis heeft over de werkzaamheden van uw vader, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom uitholt.

Voorts hebt u een uiterst beperkte kennis omtrent functie bij het nationale leger. U antwoordt meerdere keren ontwijkend op de vraag wat uw vader deed in het nationale leger (CGVS 2, p.8). Aanvankelijk stelt u dat hij een job deed bij het nationaal leger en dat hij gedood werd in zijn laatste job bij de grenspolitie. Gevraagd of hij een soldaat was of kookte in het nationaal leger of iets dergelijks, antwoordt u “op die foto kan je zijn werk zien”, om meteen daarna toe te geven dat de foto's zijn genomen in zijn periode bij de grenspolitie (CGVS 2, p.8). Voor een derde keer gevraagd wat uw vader zijn taak was bij het nationaal leger, zegt u dat u het niet goed weet. U voegt toe dat mensen je niet alles vertellen over hun carrières (CGVS 2, p.9). Deze uitleg is geen verschoning voor uw onwetendheid; het betreft immers niet de carrière van om het even wie maar wel die van uw vader. Gevraagd hoe u weet dat hij überhaupt voor het leger werkte, stelt u dat u uw vader zag in het uniform van het leger en van de grenspolitie (CGVS 2, p.9). Dit is een vaag antwoord, dat nauwelijks overtuigt. Verder weet u niet wat zijn titel of rang was in het nationale leger of in welk corps, regiment of brigade hij was gestationeerd (CGVS 2, p.9). U denkt dat hij soldaat was (CGVS 2, p.9). Waar hij gestationeerd was in zijn periode bij het nationale leger weet u evenmin (CGVS 2, p.13).

Over zijn werk bij de grenspolitie, hebt u wederom een uiterst beperkte kennis. U vertelt dat hij werkte dichtbij een douanekantoor, bij de Nawa pas, op de bergen en soms werkte hij ook in het douanekantoor (CGVS 2, p.9). Later in het persoonlijk onderhoud voegt u toe dat het douanekantoor gerelateerd was aan een checkpoint en basis, die in de richting van Shonkray gelokaliseerd waren. Deze lagen ongeveer op een afstand van tien minuten wandelen van uw huis (CGVS 2, p.13-14). Gevraagd wat zijn taken waren bij de grenspolitie, antwoordt u vaagweg dat hij een politieagent was (CGVS 2, p.10). Aangemoedigd meer te vertellen, stelt u dat hij een soldaat was. Zijn taak was om de grens onder controle te houden, het

land en de mensen te dienen (CGVS 2, p.10). U vertelt later in het onderhoud wel dat uw vader na drie maanden wisselde van taak. Na drie maanden veranderden ze van het douanekantoor naar de dienst op de berg (CGVS 2, p.14). Aangemoedigd hier meer over te vertellen, slaagt u er niet in om meer duidelijkheid te verschaffen. U weet niet hoe het wisselen van de taken gebeurde. U verklaart enkel dat ze in het douanekantoor voertuigen controleerden die naar het dorp dichtbij de berg gingen (CGVS 2, p.14). Gezien u vertelt dat u hem regelmatig ging bezoeken bij zijn werkplek in de buurt van het checkpoint (CGVS 2, p.14-15) – u bezocht hem soms twee keer per week of soms één keer per twee weken – kan verwacht worden dat u een betere kennis hebt over uw vaders functie en taken bij de grenspolitie. Gezien uw regelmatige bezoeken aan uw vader is het ook opmerkelijk dat u niets weet te zeggen over de collega's van uw vaders (zie hoger). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u de namen van uw vaders collega's niet weet, omdat u niet met hen te maken had. U ging naar de voorste poort en zei tegen de persoon van dienst dat u de zoon was van H. (...). Deze riep uw vader en zo kon u praten met uw vader (CGVS 2, p.15). Bovendien kunnen ook vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaring dat uw vader nooit een verhaal zou hebben verteld over zaken die gebeurden tijdens het controleren van auto's (CGVS 2, p.14). Gevraagd of uw vader vocht tegen de taliban of Daesh, antwoordt u dat hij vocht tegen alle vijanden van het land, zoals de taliban, Daesh, Pakistan (CGVS 2, p.10). Aangemoedigd om te getuigen over verhalen die uw vader vertelde over dergelijke gevechten, stelt u dat hij deelnam aan gevechten, maar een vader nooit dergelijke verhalen vertelt aan zijn zoon. Uw vader vertelde u wel dat hij het goed deed en dat er geen gevechten waren, maar "op dagelijkse basis nam hij wel deel aan gevechten". Gevraagd of u denkt of weet dat hij dagelijks vocht, geeft u toe dat u het enkel vermoedt (CGVS 2, p.10). Later voegt u echter toe dat uw vader waarschijnlijk deelnam aan verschillende gevechten en dat u zich kan herinneren dat hij gewond raakte aan zijn arm door een kogel (CGVS 2, p.12-13). Uw vader vertelde u enkel dat hij een lange tijd geleden gewond was geraakt, niet hoe dit gebeurde. Meer hebt u hem niet gevraagd. U weet ook niet of uw vader ter verzorging naar het ziekenhuis of een dokter ging (CGVS 2, p.13). Ook deze lacunaire en weinig coherente verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker tracht in het eerste middel van zijn verzoekschrift in hoofdzaak zijn beperkte kennis te vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd en de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. Uit wat hierboven reeds werd aangehaald, en wat door verzoeker niet werd betwist, is evenwel gebleken dat verzoeker geprobeerd heeft de asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd en zich jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was. Op basis van verzoekers leeftijd zoals die is gebleken na een leeftijdsonderzoek kan niet worden gesteld dat de verschillende vaststellingen inzake verzoekers uitleg over en gebrekkige kennis van de werkzaamheden van zijn vader kunnen worden verklaard en verschoond door deze leeftijd. Verzoeker was tijdens de tewerkstelling van zijn vader niet dermate jong dat kan worden ingezien dat hij daarover dermate weinig geïnformeerd was. Voorts beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waar hij wijst op traumatische gebeurtenissen die hij zou hebben meegemaakt en die zijn gebrekkige kennis zouden verklaren. Verzoeker legt geen enkel (begin van) bewijs voor waaruit kan blijken dat hij getraumatiseerd is.

Wat zijn onvermogen om de volgorde waarin zijn vader zijn functies heeft uitgeoefend (duidelijk) te situeren in de tijd betreft, voert verzoeker nog aan dat deze functies "allemaal tot de categorie van overheidsbanen behoren wat het moeilijker maakt om de exacte volgorde en tijdslijn van dergelijke functies te onthouden". Hij beperkt zich met dit summiere betoog evenwel tot het louter verschonen van zijn gebrekkige kennis, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen of te ontcrachten. Van een verzoeker om internationale bescherming die zijn vrees voor vervolging (onder meer) baseert op de tewerkstelling van zijn vader, kan worden verwacht dat hij hierover meer uitgebreide verklaringen kan afleggen.

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over hoe zijn vader werd aangenomen en begon bij de politie, het nationale leger en de grenspolitie niet overtuigen, stelt verzoeker nog dat deze instanties verschillende en vaak complexe rekruteringsprocedures kunnen hebben die voor een buitenstaander, vooral iemand die nog erg jong was op het moment van deze gebeurtenissen, moeilijk te begrijpen zijn. Dit betoog (*post factum*) staat evenwel haaks op zijn verklaring dat er in Afghanistan "niets te doen (is) voor je vervoegt, niets groot te plannen" (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juli 2023, p. 12). Bovendien verklaart verzoeker hiermee nog steeds niet hoe het komt dat hij hiervan niet op de hoogte is, terwijl hij zelf ook van plan was om bij de grenspolitie te gaan werken (*ibid.*, p. 11). Dat hij nog niet voldeed aan de leeftijdsvoorwaarde, wat een loutere bewering is, kan bovendien niet verklaren dat hij geen interesse vertoonde in en geen kennis had van het rekruteringsproces voor het werk dat hij zelf in navolging van zijn vader wilde doen.

Wat betreft het motief over zijn gebrek aan kennis over de werkzaamheden van zijn vader, laat verzoeker nog gelden dat een reden om bij de overheid te willen werken onder andere kan zijn om het land te dienen en dat hij dus wel geantwoord heeft op de vraag waarom zijn vader bij de overheid wilde werken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat hij op de vraag om welke reden zijn vader voor de overheid wilde werken antwoordde dat het gekend is bij iedereen en dat *“(a)ls jij hier werkt voor het land, daar moesten we het land ook dienen”*. Uit dit antwoord kan evenwel niet blijken dat verzoeker op de hoogte was waarom zijn vader bij de overheid wilde werken, zoals in de bestreden beslissing dan ook terecht wordt vastgesteld. Waar verzoeker nog poneert dat het mogelijk is dat de certificaten die hij heeft voorgelegd en die de professionele activiteiten van zijn vader ondersteunen werden bewaard als herinneringen aan zijn vader en niet noodzakelijk als bronnen van gedetailleerde informatie over de professionele carrière van zijn vader, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zich in redelijke mate interesseert voor aspecten die betrekking hebben op zijn asielrelaas en dus dat hij een degelijke kennis verwerft over de inhoud van stavingstukken die hij overlegt. Dat verzoeker van de inhoud van de certificaten die hij aan de asielinstanties overlegde om een element van zijn asielrelaas te staven dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees. Verzoeker beperkt zich voor het overige nog tot het vergoelijken van zijn gebrek aan kennis over de werkzaamheden van zijn vader en het minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissing daarover waar hij oppert dat zijn gebrek aan kennis over details zoals het loon van zijn vader of de namen van collega's en oversten te wijten zijn aan het feit dat hij op dat moment mogelijk niet geïnteresseerd was in deze aspecten van het werk van zijn vader, zonder de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij amper tot geen kennis heeft over de werkzaamheden van zijn vader *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Hetzelfde geldt waar verzoeker nog oppert dat sommige van deze details als gevoelig kunnen worden beschouwd en dat ouders ervoor kunnen kiezen om deze informatie niet met hun kinderen te delen.

Verzoeker betwist voorts niet dat hij een uiterst beperkte kennis heeft omtrent de functie van zijn vader bij het nationale leger. Dat hij een poging heeft gedaan om mee te werken en zoveel mogelijk uit zijn herinneringen heeft gehaald, kan dit niet vergoelijken. Ook met het summiere en algemene betoog dat *“er binnen sommige gezinnen mogelijk niet veel (wordt) gesproken over de specifieke details van het werk van ouders, vooral als het werk gevaarlijk of gevoelig is”*, doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane vaststellingen en overwegingen hierover. Verder volstaat de loutere omstandigheid dat verzoeker zijn vader herkende aan de hand van de uniformen van het leger en de grenspolitie niet om de tewerkstelling van zijn vader bij de politie, de grenspolitie en het nationale leger aannemelijk te maken en het geheel van de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen inzake zijn uiterst beperkte kennis over de tewerkstelling van zijn vader teniet te doen. Een dergelijke kennis kan immers eenvoudig worden ingestudeerd of worden verworven door andere personen in uniform te zien.

Wat betreft zijn uiterst beperkte kennis over het werk van zijn vader bij de grenspolitie, herhaalt verzoeker dat hij niet veel weet over de collega's van zijn vader door zijn beperkte interactie met hen. Hij weerlegt hiermee evenwel niet dat zijn kennis over het werk van zijn vader bij de grenspolitie uiterst beperkt is en maakt hiermee bijgevolg nog steeds niet aannemelijk dat zijn vader daadwerkelijk bij de grenspolitie heeft gewerkt. Ook met het summiere en algemene betoog *“dat in sommige culturen en gezinnen bepaalde onderwerpen als gevoelig of ongeschikt worden beschouwd om met kinderen te bespreken, met name zaken die verband houden met geweld of gevaarlijk werk”* en dat hij dus mogelijk bewust werd afgeschermd van gedetailleerde informatie over het werk van zijn vader, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn kennis over het werk van zijn vader bij de grenspolitie uiterst beperkt is. Dat verzoeker bewust zou worden afgeschermd van informatie over het werk van zijn vader klemt bovendien met zijn verklaringen dat hij zijn vader regelmatig ging bezoeken op diens werkplek bij het *checkpoint* (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juli 2023, p. 14-15).

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op het geheel van deze motieven besluit de adjunct-commissaris terecht als volgt:

“Door het ontbreken aan geloofwaardige verklaringen over de werkzaamheden van uw vader heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u en uw familie hierdoor een vrees of risico op vervolging koesteren en nood hebben aan internationale bescherming.”

Naast de werkzaamheden van verzoekers vader hecht de adjunct-commissaris ook geen geloof aan het door verzoeker aangehaalde grondconflict tussen diens vader en de familie van Ab. S., een talibanlid. De bestreden beslissing bevat wat dit laatste betreft de volgende motieven:

“Zo is het in de eerste plaats opmerkelijk dat u dit conflict niet expliciet heeft vermeld bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5, d.d. 23/02/2022), noch in uw fiche niet-begeleide minderjarige vluchteling bij de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming (Dienst Voogdij, Fiche NBMV, d.d. 17/05/2021), wat de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief reeds in twijfel trekt. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat bij DVZ gevraagd was alles kort te vertellen en enkel de grote problemen te zeggen (CGVS 2, p.19). Nochtans werd u op DVZ expliciet gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). U gaf bovendien bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u bij de DVZ wel kort alle redenen had kunnen vermelden waarom u uw land had verlaten (CGVS 2, p.2). Dat u pas na confrontatie aangeeft dit niet te hebben kunnen doen, volstaat dan ook niet als uitklaring.

Omtrent de oorsprong van het conflict legt u bovendien vage verklaringen af. Gevraagd waarom uw familie een conflict had met de familie van Ab. (...), antwoordt u initieel dat het conflict al sinds heel lang bestaat en dat de andere familie jullie probeerden te vermoorden, waardoor jullie jullie moesten beschermen (CGVS 2, p.15). Het conflict startte volgens u lang geleden. U denkt omwille van grond, van wat u zich herinnert. U voegt toe dat uw grootvader gewond was (CGVS 2, p.15-16). Aangemoedigd meer te vertellen over het probleem omtrent de grond, herhaalt u dat het een lange tijd geleden was en u het niet gedetailleerd weet. U vermoedt dat de andere familie zei “Dit is onze grond” en dat daardoor het conflict startte (CGVS 2, p.16). Gevraagd wanneer het conflict startte, stelt u dat het was toen uw grootvader nog leefde. U voegt toe: “het is eigenlijk gestart met mijn grootvader” (CGVS 2, p.16). Later vermeldt u dat hij voor uw geboorte werd gedood (CGVS 2, p.19). U vertelt ook dat de andere familie jullie stuk grond probeerde af te nemen. U kan echter niet zeggen hoe ze dit deden, hoewel het u twee keer werd gevraagd (CGVS 2, p.19). Evenmin kan u vertellen waarom deze familie zich het stuk grond toe-eigenden (CGVS 2, p.20). Het feit dat u bijzonder weinig details heeft over het ontstaan en de oorzaak van het grondconflict ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over Ab. S. (...) en zijn familie kan u niet veel vertellen. Uw vader vertelde u over het conflict en zei dat u zich moest beschermen met een geweer als u Ab. (...) ooit zou zien. Uw vader toonde u een foto van hem (CGVS 2, p.16). U kan vertellen dat Ab. (...) een lid van de taliban is (CGVS 2, p.18). Hij woonde ooit in uw dorp en verhuisde naar een ander nabij gelegen dorp. Hij verhuisde recent terug naar uw dorp, sinds de machtsovername (CGVS 2, p.16). U kan echter niet duiden naar welk nabijgelegen dorp hij verhuisde. Bovendien, maakt zijn nabijheid het des te onwaarschijnlijker dat u hem nooit hebt gezien of gesproken (CGVS 2, p.16). Ook over zijn familie hebt u geen informatie (CGVS 2, p.20). Er kan echter verwacht worden dat u meer zou weten over de persoon of familie die u verantwoordelijk acht voor de dood van zijn grootvader, moeder en vader. De geloofwaardigheid van uw verklaringen is hierdoor verder in het gedrang.

Daarenboven voegt u toe dat er pogingen zijn geweest om het conflict bij te leggen (CGVS 2, p. 16 en 21). Initieel vertelt u dat er een lange tijd geleden een samenkomst was, maar dat ze nooit tot een akkoord kwamen. Er waren enkel ouderlingen van elke familie aanwezig. Uw vader en Ab. (...) waren niet aanwezig, om extra problemen te vermijden (CGVS 2, p.16-17). U weet opmerkelijk genoeg niet welke dingen besproken zijn tijdens deze samenkomst, noch waarom ze nooit een akkoord vonden (CGVS 2, p.17).”

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt geen verschoning voor het volledig onvermeld laten van het grondconflict bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Vragenlijst). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Zijn kritiek in het eerste middel van zijn verzoekschrift over “mogelijke onduidelijke of onvolledige instructies van de autoriteiten” of over de korte duur van het interview bij de

DVZ is dan ook allerm minst ernstig. Waar verzoeker nog aanvoert dat *“het niet ongebruikelijk (is) dat asielzoekers terughoudend zijn om alle details van hun vluchtmotieven in een vroeg stadium (DVZ interview) te onthullen, vooral als ze zich bedreigd voelen of angstig zijn voor de mogelijke gevolgen van openhartigheid”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad herhaalt dat van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Door in het eerste middel verder te herhalen dat *“de familie die zich deze grond wou toe-eigenen gangsters waren, en dit nu eenmaal is wat zij doen”*, en daarbij op te merken dat *“sommige handelingen van medemensen soms onbegrijpelijk zijn”*, weerlegt verzoeker allerm minst dat hij vage verklaringen heeft afgelegd over de oorsprong van het grondconflict, zoals in de bestreden beslissing genoegzaam wordt toegelicht. Van een verzoeker om internationale bescherming die in een eerste fase van zijn verzoek geen gewag maakte van een grondconflict tussen zijn familie en een andere familie dat aan de oorsprong lag van zijn problemen en vervolgingsvrees en die daarvan geen enkel stuk bijbrengt, mag worden verwacht dat hij daarover verklaringen aflegt die voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij ook over het talibanlid Ab. S. en diens familie niet veel kan vertellen, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij over deze persoon wel kon vertellen en tot het vergoelijken van de weinige informatie die hij over deze persoon en zijn familie kon vertellen. Zoals hierboven reeds werd gesteld, legt verzoeker geen enkel (begin van) bewijs voor waaruit kan blijken dat hij getraumatiseerd is, zodat dit zijn beperkte kennis of terughoudendheid om informatie te verstrekken niet kan verschonen.

Over zijn gebrekkige kennis inzake de pogingen om het conflict bij te leggen, stelt verzoeker dat hij er niet bij was en dat de verwachtingen van het CGVS onredelijk zijn. Volgens zijn verklaringen was zijn vader echter ook niet aanwezig bij de samenkomst, maar wist die wel wat er besproken is geweest (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juli 2023, p. 17), zodat verzoekers afwezigheid op zich zijn onwetendheid niet kan verklaren. Bovendien herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming die in een eerste fase van zijn verzoek geen gewag maakte van een grondconflict dat aan de oorsprong lag van zijn problemen en vervolgingsvrees en die ter staving daarvan geen enkel stuk bijbrengt, mag worden verwacht dat hij daarover verklaringen aflegt die voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, en dat verzoeker daartoe in gebreke blijft.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop verzoeker zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden baseert. Zo beargumenteert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog als volgt dat ook verzoekers verklaringen over de incidenten die voortvloeien uit het grondconflict niet overtuigen:

“Ten eerste, kan u niets vertellen over wie er van de andere familie werd gedood omwille van het grondconflict (CGVS 2, p.19). U vertelt enkel dat jullie ook “hun mensen hebben gedood”. Het is niet aannemelijk dat u niet weet hoeveel van de andere zijde werden vermoord (CGVS 2, p.19).

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u initieel vertelt dat uw grootvader gewond was door het grondconflict (CGVS 2, p.16). Later stelt u dat uw grootvader vermoord werd (CGVS 2, p.19). . Over zijn moord kan u enkel vertellen dat het gebeurde voor uw geboorte met een geweer in uw dorp, nabij uw grond (CGVS 2, p.19-20). U vermoedt dat Ab. (...) hem vermoordde (CGVS 2, p.20). Uw incoherente verklaringen en uw gebrek aan gedetailleerde informatie komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom niet ten goede.

Ten derde, zit er een zeer lange periode tussen de dood van uw grootvader en de overlijdens van uw moeder en vader, waarin er niets gebeurde ten gevolge van het conflict (CGVS 2, p.23). Dit is opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat die mensen niet aanwezig waren in hetzelfde gebied en dat ze nu terug zijn in het gebied (CGVS 2, p.23). U had nochtans verklaard dat Ab. (...) in een nabij geleden dorp woonde (CGVS 2, p.16). Verder, vonden de granaataanval op uw huis en de moord op uw vader plaats maanden voor de machtsovername, waarover u verklaart dat Ab. (...) sindsdien pas terug in uw dorp woonde (CGVS 2, p.16-17). Deze uitleg kan aldus allesbehalve overtuigen.

Ten vierde, stelt u dat Ab. (...) een granaat wierp naar uw ouderlijk huis vijf maanden voor uw vertrek, waarbij uw moeder overleden is en u gewond raakte (CGVS 2, p. 17 en 20). U heeft echter geen bewijzen of indicaties waaruit blijkt dat het daadwerkelijk Ab. (...) was die omwille van het conflict de granaat wierp. Volgens u waren het de mensen met wie jullie een conflict hadden, die een granaat gooiden. Ze waren deel van de taliban, dus de taliban deden die dingen door jullie persoonlijk conflict. Ze waren geïnformeerd dat uw vader die dag zou thuiskomen (CGVS 2, p.18). Deze uitleg overtuigt niet.

Ten vijfde, namen u of uw familie nauwelijks voorzorgsmaatregelen na de granaataanval op uw ouderlijk huis. U nam enkel te allen tijde een geweer mee nadien. U stelt dat jullie niets konden doen. U verklaart geen klacht te kunnen indienen, aangezien het een persoonlijk conflict was. U hebt ook niet nagedacht over een mogelijke verhuizing (CGVS 2, p.21-22). Gezien de ernst en de impact van de granaataanval kan verwacht worden dat jullie meer zouden ondernemen om jullie veiligheid te garanderen.

Ten zesde, stelt u dat uw vader werd vermoord toen hij terugkeerde van zijn werk naar huis (CGVS 2, p.22). Dit gebeurde enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 5, d.d. 23/02/2022). Het is opmerkelijk dat u op de hoogte bent van het feit dat hij naar huis reisde met een wapen en dat dit wapen bij zijn moord zou gestolen geweest zijn, hoewel dat u verklaart dat er geen getuigen waren van de moord (CGVS 2, p.22). Daarbij is het ook onduidelijk wie uw vader vond na de aanval (CGVS 2, p.22).”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift aanvoert, kan van hem wel degelijk redelijkerwijs worden verwacht hoeveel mensen er van de familie waarmee zijn familie in een grondconflict verwickeld was gedood werden omwille van dit conflict. De loutere omstandigheid dat verzoeker daar niet bij was, kan zijn gebrekkige kennis hierover niet verschonen.

Door verder nog te betogen dat hij meermaals benadrukt heeft dat de moord op zijn grootvader voor zijn geboorte heeft plaatsgevonden en dat hij dus alleen maar weet wat hem verteld werd, verklaart verzoeker niet dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd door eerst te verklaren dat zijn grootvader gewond was door het conflict. Ook door zonder meer te stellen dat zijn verklaringen helemaal niet incoherent zijn, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier. Dat hij met vermoedens sprak over dit incident, geldt niet over zijn eerste verklaring dat zijn grootvader gewond was door het conflict, doch enkel over de wijze waarop zijn grootvader gedood zou zijn, zodat hij hiermee de tegenstrijdigheid niet opheft. Ook beaamt hij hiermee in wezen dat zijn verklaringen een gebrek aan gedetailleerdheid etaleren. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voorts beperkt verzoeker zich tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris waar hij het subjectief en ongegrond acht om te stellen dat zijn uitleg over het gooien van een granaat niet overtuigt en waar hij stelt dat niets aantoonde dat zijn verklaring incorrect is. Bovendien herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming die in een eerste fase van zijn verzoek geen gewag maakte van een grondconflict tussen zijn familie en een andere familie dat aan de oorsprong lag van zijn problemen en vervolgingsvrees en die daarvan geen enkel stuk bijbrengt, mag worden verwacht dat hij daarover – en over de incidenten die daarvan het gevolg waren – verklaringen aflegt die voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat het een persoonlijk conflict was en dat een klacht indienen dus geen optie was, dat verhuizen iets is dat je niet snel doet en dat het niet iets normaal is in de Afghaanse culturele samenleving om je eigen huis en eigen land te ontvluchten, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat gezien de ernst en de impact van de granaataanval kan verwacht worden dat zij meer zouden ondernemen om hun veiligheid te garanderen, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris niet. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk.

Waar verzoeker laat gelden dat hij ervan overtuigd is dat zijn vader altijd met een geweer op zak was en dat indien bij de dood van zijn vader geen geweer te bespeuren was, de meest logische verklaring is dat de dader dit geweer heeft meegenomen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door verder nog te stellen dat hij “verklaarde dat er inderdaad geen getuigen waren op het moment van de moord zelf, maar dat veel mensen (waarschijnlijk dorpelingen) naar zijn vader toe gingen toen hij aan het sterven was”, doet

verzoeker geen enkele afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het ook onduidelijk was wie zijn vader vond na de aanslag.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker wijst in het eerste middel nog op een psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, zodat deze inconsistentie niet *per se* een teken is van ongeloofwaardigheid. Hij gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven – en niet enkel de aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen – dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop verzoeker zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan door de Taliban gedood te worden baseert. Het gaat hierbij niet enkel om incoherenties, doch ook om een veelheid van onwaarschijnlijkheden en vaagheden. Bovendien ondergraaft de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde en ook nog op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wel degelijk. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt, is verder een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker brengt geen medisch of psychologisch attest bij waaruit dit kan blijken. Hij toont dan ook niet aan dat hij niet in staat was om de asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker in staat was de gestelde vragen te begrijpen en hierop te antwoorden. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, zonder evenwel de feitelijke onjuistheid of de onredelijkheid ervan concreet aan te tonen.

Verzoeker wijst in het eerste middel nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de voorgaande motieven in een ander daglicht te stellen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing over de door verzoeker neergelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken als volgt:

“Documenten hebben (...) slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. Over de kopieën die u van bepaalde documenten neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document nr. 5, 6) dient verder opgemerkt te worden dat hiervan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Wat betreft de drie foto's die u neerlegt omtrent uw vaders werkzaamheden bij de grenspolitie en zijn overlijden (zie administratief dossier, groene map, document nr. 7, 8) dient opgemerkt te worden dat uit deze foto's nergens blijkt dat het daadwerkelijk aan foto's kan weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Uit de door u voorgelegde documenten kan overigens niets worden afgeleid over de voorgehouden problemen die uw vader of uw familie zouden meegemaakt hebben omwille van zijn uitgeoefende functies. De documenten omtrent uw tewerkstelling in België ondersteunen enkel de verklaringen over uw werk in België. Dit staat niet ter discussie.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De twee inschrijvingsformulieren en het deelcertificaat van het Centrum voor Basiseducatie Ligo (aanvullende nota verzoeker van 7 december 2023, stuk 1), twee arbeidsovereenkomsten (*ibid.*, stuk 2) en de verschillende loonafrekeningen en de loonfiche (*ibid.*, stuk 3) die verzoeker bij zijn op 7 december 2023 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven evenmin de problemen die hij voorhoudt in Afghanistan te hebben gekend.

Wat betreft de fotokopie van een brief van het dorps hoofd van Baharabad die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, stelt de Raad vast dat dit stuk niet gedateerd is, dat het een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet te controleren is en dat het weinig aannemelijk is dat een dorps hoofd na de machtsovername door de taliban in een officieel document zou attesteren dat de taliban “*met grove wreedheid*” het huis en de persoonlijke bezittingen van verzoeker in beslag namen. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 (*update*)), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de brief van het dorps hoofd van Baharabad die verzoeker ter staving van zijn problemen ter terechtzitting voorlegde. Ten slotte vertoont dit document een gesolliciteerd karakter nu het gericht is “(a)an de bevoegde dienst” en verzoeker hierover ter terechtzitting verklaart dat hij had gevraagd aan een dorps peling om naar het dorps hoofd te gaan voor deze brief.

De voorgaande vaststellingen volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris te besluiten dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, die hem zouden willen doden omdat zijn familie in een grondconflict was verwickeld met de familie van een lid van de taliban en omdat zijn vader lange tijd werkzaam was bij de Afgaanse politie in Nangarhar, bij het nationale leger en bij de grenspolitie, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast stelt verzoeker in het eerste middel dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten, met name in 2021, en dat de taliban ondertussen de macht hebben gegrepen in het land, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om onder meer te worden beschouwd als ‘afvallige’, ‘niet-gelovige’ en ‘geen goede moslim’. Hij wijst erop dat hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden en dat hij bovendien heden ten dage ook naar westerse muziek luistert. Hij stelt in dit verband ook geweld te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan

als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in

uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “Guidance Note” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in het eerste middel hekelt dat niet werd onderzocht door het CGVS of er sprake is van persoonlijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade, gezien alle elementen die voorliggen, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing hierover:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit

niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In zoverre verzoeker in het eerste middel hekelt dat de adjunct-commissaris zijn profiel als terugkeerder niet grondig onderzocht heeft, wijst de Raad er op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Zo stipt verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden verliet, namelijk in 2021, en dat hij in België aankwam op 2 januari 2022 en hier de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelt dat hij zich dus al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, dat hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden en dat hij bovendien ook naar westerse muziek luistert. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels twee jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om zijn betoog dat hij zich anders is beginnen te gedragen nader te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere bewering op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Verder geven de omstandigheden dat verzoeker zich intussen anders zou kleden en naar westerse muziek zou luisteren onvoldoende persoonlijke invulling aan de door hem voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker legde in de loop van de administratieve procedure een schrijven van een HR Officer neer van het bedrijf waar hij sinds 1 april 2023 met een contract van bepaalde duur zou zijn tewerkgesteld, evenals een schrijven van zijn taalcoach op zijn werk (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'). Bij een op 7 december 2023 neergelegde aanvullende nota brengt verzoeker twee arbeidsovereenkomsten (aanvullende nota verzoeker van 7 december 2023, stuk 2) en verschillende loonafrekeningen en een loonfiche (*ibid.*, stuk 3) bij. Hieruit blijkt dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken, dat hij van 1 april 2023 tot en met 30 november 2023 heeft gewerkt en hiervoor een loon heeft ontvangen en dat hij gemotiveerd is om zich het Nederlands machtig te maken en op korte tijd al is gegroeid. Voorts voegde verzoeker bij voornoemde aanvullende nota twee inschrijvingsformulieren en een deelcertificaat van het Centrum voor Basiseducatie Ligo (*ibid.*, stuk 1). Hieruit blijkt dat verzoeker in het schooljaar 2021-2022 was ingeschreven voor de opleiding "NT2 Alfa – Mondeling Richtgraad 1" en dat hij deze module met vrucht heeft beëindigd. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij ervoor zorgt dat hij in zijn levensonderhoud kan voorzien, kan dit niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker brengt *in casu* onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan.

Voorts blijkt uit een leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 4 juni 2021 vermoedelijk 22,66 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,85 jaar (adm. doss., stuk 7, Deel 'DVZ', 'Beslissing van de Dienst Voogdij'). Nu verzoeker verklaart dat hij Afghanistan verliet tijdens de eerste maand van 2021 (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juli 2023, p. 7), moet hij bij zijn vertrek uit Afghanistan minstens 20 jaar zijn geweest, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Pashtou spreekt (adm. doss., stuk 7, Deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en in Afghanistan zijn vader hielp op de velden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 6-7), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een familiaal netwerk heeft. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht nog op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat de algemene landeninformatie in het eerste middel over leven onder talibanbewind betreft, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in het eerste middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat

staan dat er in zijnen hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in het tweede middel van zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, die hem zouden willen doden omdat zijn familie in een grondconflict was verwickeld met de familie van een lid van de taliban en omdat zijn vader lange tijd werkzaam was bij de Afghaanse politie in Nangarhar, bij het nationale leger en bij de grenspolitie, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat (ii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalïë waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalïë. Zo stipte het EHRM

aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren

er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in het tweede middel van zijn verzoekschrift betoogt dat het arrest "*M'bodj*" handelt over een verschillende situatie dan de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad verwijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Waar verzoeker in het tweede middel opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en

148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

Waar verzoeker in het tweede middel nogmaals verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, brengt de Raad andermaal in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheids situatie in Afghanistan.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is tewerkgegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in de meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN